

CIHAN OĞUZ

TANRIYLA KONUŞMALAR

K.Ç.P

kaos çocuk parkı sanat edebiyat kolektifi

fanzin kitap; 11

Cihan Oğuz: Tanrıyla Konuşmalar

Editör; Lokman Kurucu

Kapak Tasarım; Lokman Kurucu

iletişim; lokmankurucu84@gmail.com

Cihan Öğüz

İstanbul, 18 Nisan 1963 doğumlu.2013 yılı itibariyle 50 yaşında.Edebiyattaki 30. yılı Gazetecilikte de 25 yılı devirdi. Hacettepe Üniversitesi Sosyoloji Bölümü mezunu. Bir de master yaptı aynı üniversitenin Antropoloji Bölümü'nde (henüz andropoz sayılmaz ama yakındır!). Yetmedi, İstanbul Üniversitesi'nde İletişim dalında doktora yaptı.Hatta Yrd. Doç. Dr. olup Beykent Üniversitesi'nde 2012'de bir dönem ders verdi.1987'de edebiyattaki son ayıbını yaptı; Milliyet Sanat Dergisi'nin Roman/Hikaye Eleştirisi Yarışması'nda üçüncü oldu.Sonra tövbe etti; o gün bugündür ödüllerin kıyısına uğramaz.Yani "Birkaç ödül aldıktan sonra ben de ödüllere karşı olacağım" diye kendini aldatmadı.

5 şiir kitabı var:

- Ay Işığı Karanlığı Yırtarken (1983),
- Hoşbulduk Cehennem (1994),
- Aşkla Satranç (1995),
- Girdap ve Safir (1998),
- Kendime Savurduğum Hançer (2004)

Deneme/dokundurma yazıları da **"Ah Biz Şairler"** adıyla kitaplaştı bu yıl.

Onlar, tanrıyla konuşmak için biraz acele ettiler;

Üniversiteden sınıf arkadaşım Bekir Altıncan,
dürüstlüğün ve yalnızlığın simgesi değerli ağabey
Hüsni Pala, biricik kardeşim Eylem Erkan, babam
ve niceleri...

Tanrım,

bu yıldız sağanağında
neden hâlâ

yalnızım?

Her şey bizim için kılındı yeryüzüne: Aşk, yağmur öncesi rüzgâr,
kayıplar.Taş taş üstüne bırakmayıp kanını içtiğimiz tarih. O da.Direnmedi
Şeytana pabucunu kaptıran nefessiz mahlukat: Olsun.Bu da insanın sana
hazırlıksız yanıtı...

I.

Güneşi geç farkedenden kalbim, medet
bulutları yakaladım sanırken boşluğa atlayan Hezarfen
bildik: saçlarımıza vuran kuşların telaşı kanattı aşkı

Çınlayan ve çınlayan lakırdı, medet
Kuşkuya uzamaz dili keşişin, bundan alınının dar gelmesi
avuçlarının geniş, gözlerinin ürkek

Sular aldı bir yanımı, medet
Bu ıssızlıkta ıslığa muhtaç kaldı İsrail
Kötürüm bir kadavraymış meğer yedekteki ceset

Medet, şarkılara da bir köşe açıldı cehennemde
Kuşlar havalandıkça tambur usuldan tınlayacak
En zor ezgiyi dilsiz çağıracağız yalnızlığın raksında

II.

Kuşku baş köşeye oturtuldu, her akşam olduğu gibiydi her şey
Ne gibi'si eksik, ne şey'i fazla
minderden yayılan rehavet, sinideki bolluk
Pencereye kanadı çarptı cennetkuşunun, birlikte ürperdik
İbriklerden taşıkça sular berekete yoruldu
Dışarıdaki yağmur nesiydi?

Her şey eskisinden renksiz, yenisinden acı gibiydi
Ellerini ovuşturan kadı, durup durup içlenen falcı kadın,
odaya dökülen baklalar, geleceksizlik, uğursuz sayılan kemik
düdük...

Kedi vakitsiz ses çıkardığında işaret parmakları dudağa
döküldü

Kimse kendi ayıbını gizlemedi ötekinden
Uyumu bozan tek çığlıktı aramızdan eksileni not düşen selâ sesi...

III.

Karşılıksız duyuru: Ölüm müydü taç diye giydiğin?
'Kral' bir yok olma, belki böyleydi son anda kaçırıldığın
vapur

Oysa Boğaz sabah esnemesi gibi sunuyordu sisi
Tam ortasındaiken denizin kalbini buğulayan.
Ah o siren sesleri, yaşama tutsaklığımızı anlatır durur

Kimiz biz? İmzamız neyin yerine tutanaklarda? Yalan
öylece konup göçtü dilimize: Aşk başka türlü anlatamazdık

IV.

Kılıcını yanlış çeken şövalye, üzenginde kan resmi
Atlar neden yalnızlığı çığner bilir misin? Coğrafya
bir 'derstir' elbet anlayana.

Sabah yedi kuş piyes oynar pencerede
Yağmur yağar akşam: yarısı intihar çığığı

V.

Sonra tasımı tarağımı toplayıp bir şarkıyı terkettim
Notası bestekarlara, nağmesi ayyaşlara kalsın
Bir tüneldi: Dağın ortasından rastlantıyla geçen
Kim uğraşır yıllarını verip sanki
bir mumluk ışığı özlemek için.

Yakardım, doğrudur
Sonbahar tanıkken başladı ilk dua
Görücüye çıkan mahcup taze: Kalbim
fırladı yerinden, gördünüz
Uzaya bırakılır gibi bir maymun denek
Haydi kakhaha atın, atmosfer dışında salıncak
sallanır çığlıklar içinde, yerçekimi nanay

Böyleydi: Ayrıldığımız gün anladım
Kolu boşlukta sallanan bir çolağın şarkısı da yarımıdır

Haydi, kakhaha atın: Aşk haddimi bildirdi bana

VI.

Rahman ve rabim olan aşkın adıyla:

Susunuz efendim, çın çın bir deve
uzakları getirdi. Çöl: Kavrulmuş sureti tanrının
Melakeler uyarmıştı belki ajans haberlerindeki yanışı
Sol omuzum şahdamar hizasından öte yok
Dilimdeki şarkısızlığı ne yapsın tanrı?
Manastırın çifte kilitli heybetine bağlandı
uzak dağları özleme sevdası.

Susunuz efendim, müneccimbaşı fısıldayarak ilettiler: Aşk
bir dahaki dünyaya kalacakmış, kainat sonsuzluğa dur demiş
Şükür hesap vakti geldi, dirilecek kalbimizdeki ağı

Melake durmadan tekzip yolluyor ajanslara: Ölüm
sıradan bir yağmur sesiymiş
Sabra vü Şatila ül Dargeçit
Kıyametten çekinmeyin ademoğulları, unutuldu tarihi
Biraz sabırlı olun kalbinize karşı.

Susunuz efendim, harem dağılmış
Bunda suçu yok cinsiyeti çolak haremağasının
Öfkeler ereksiyonda: Hangi saat başı uyacak tarihin dehlizine?

VII.

Bişrev,

Erteleyip andıkça çoğalır aşk acısı
Bir meteor parçasının atmosfere dayılanması kadar sınırsız
Öfke: Yüzündeki çizgilerin biraz daha derinleşmesi
Haydi meydan okuyalım kabrin sığılığına
Taşır günahlarımızı nasılsa aksak emekleyen tarih kardeş.

Bir kertenkeleyim kalın duvarlarınızı tedirgin eden
Uykularınıza nazar düşen, kâbuslarınıza ünlemsiz bir not
Uğraşmayın kavmimle sularınız bulanır
Yarasalar hücum eder gözlerinize, geceniz incinir
Hangi cesaret yetişir aşkın refleksine?

Unutuldu dört kitabın esrarı
Bir şiir denemesiydi yalnızca cennet
Vurun gongları üst üste ürksün kalbiniz
Tören başlasın, trompetler doludizgin, vurun abalıya!
Ne olmuş kertenkeleysem, tırmanmanın da bir tarihi var

Bişrev,

Küskündü kuşkusuz kalbimi adadığım o yol
Çapraz ateşe tutulmuş bir firari uykusu: kısa, düşsel, çılgınca
Tırmandım gözlerimi diktiğim kör noktaya, vurun!
Ellerimi unutmayın sakın, belki aşka tutunur zamanla

Evet kertenkeleyim, içimde rüzgârın sanı belirsiz izi
Çocuklar yanlış düşlerini çizer yeşilime banarak

VIII.

Aşkî yorgunluk:

Gül, yaprağını kalbime baka baka
dökerken
düş-
t
ü
içimdeki ahtapotun kolları.

IX.

‘Dört şey vardır önemli olan’ demişti
Don Juan de Marco: ‘Gizemli olan nedir?’,
‘Aklımızdan hiç çıkmayan ne?’, ‘Ne için yaşar insan?’
ve ‘Ne için ölür?’
Sonra eklemişti: ‘Bu soruların tek bir yanıtı var: Aşk’

Şimdi bu uçsuz yalnızlıkta
Bir köpekbalığı gibi peşindeyim
Kanayan yerlerime aldırmiyorum, vurgunsa vurgun
Kalbime biçilen kaftan da tozlu ve yamalı olsun isterse
Geriye dönüp bakamayacak kadar yol aldım -mavide
körleşti gözlerim
Artık adın kadar uzak çiçeklere de yas tutmak yok!
Şehremine kafa tutan kalabalık bir Yeniçeri dili gibiydim,
uzadım
Bakma kulaklarına yetişmedi içimdeki çığlık,
ondan belki aldırılmaz rolündeki sen.

Her uyku sen yine dirilesin diye uyunduđu için bu
sakarlıklarım
Kırıp attım iki yıldır özenle gizlediğim camdan maskeyi
Yine farkedilmedi İstanbul'u bitap düşüren bu zamansız
deprem
Şimdi bütün hassas dereceler kulak kabartıyor içimdeki
şarkıya
Ah ben de duyabilsem onu bir kez!
Yılanların dolanma vakti kalbime ayarlı, öylesine
idamlardayım
Sık dişini köpekbalığı, bunu emrediyor denizin hükmü
Ya bir karış suya destanlar yazacaksın,
ya aşkın kayasına toslayacak dişlerin.

X.

O uzak cennetlerde kaldı düşlerimiz -paramparça
bir yanında can kurusu zebaniler

Ay ışıksız, parasız ve yağmurlu günlerde aşk
kendimize tanrı olduğumuz her gece uykusuz

İşte oyuncağı kırık bir tanrıça -sevgili
artık bulutlarla oynamayacak kadar yağmura dargın
terkedip gidenlerse sonuçsuz intihar müridleri

Ölümden sonraki boşluğun tasası aşkın boynuna

Sonuçsuz bir maceraysa aşk, ölüm kolgezer
suskunluğun notalarıyla raks

Konuş ey cehennem
yüreği buruk tanrıçalar hangi masallarda?
Gözlerim yağmur ertesi ıslak bir duvar
yırtık aşk posterleriyle yağmalı

Konuş ey cehennem!

Ölümden sonraki boşluğun tasası aşkın boynuna

XI.

Çıkını bomboş:
İşıltısı dökülmüş bir safırdı
kalbindeki panik atak
Elleri telâşta,
Adımları dağınık,
Şarkısı karmakarışık bir çocuk...
Yaramazlığını hiç duyulmamış masallara
süs yapmak adına
gizlice sildi ayrılıklardan artan salya sümüklerini
'hatıra defteri'ne.
Annesi hiç farketmedi,
babası ise kulak ardı etti
çınlayan anahtarın fısıltısını.

Kilit:
Es geçildi belki
dizlerine vuran dalgaların çığlığı
Belki aşklarının gizini saklıyordu yuttuğu kağıt
Fütursuz açılan her yelkenli
denizin kalbinde bir öksüz pusula.
'Bulunmazlık' adam etti bu yüzden aşkın yönünü
Ah çocuk, hayatında hiç mavi görmemiş bir sürgünün
okyanusa âşık olması değil midir devrim?

XII.

Medet eyle ya aşk!
Kurban verildik bir gökkuşağı rengine
yıldızlar düzgün hizalı çıksın diye yağmur ertesi.
Gecedir, inini terkeden çakal, kalbinde zonklayan anılar
demeti,
bir kardan adamın her bahar kendi başına erimesi
Hızını çoğaltır içinde biriken gayya kuyusunun.
Gözlerinde kımıldayan zehir zemberek yılan bakışı
korkutur mu bir ormanın hükmünü?
Ah daralan yeşil, rengine ne griler biçildi
Hangi yolculuk tamamlandıysa orada bir yalnızlık ağusu.
Geri adım koşulan yarışlarda
Aşkı en tersinden kucaklayan çocuk
Senin ömrüne yakışan
bir atın gecikmiş kasırgasıdır

XIII.

Daraldım, gözlerimin dikildiği noktada yeni bir afet
Her seferinde 'ihtar' almaktan usanmayan bir yaramaz
mıyım?
Cezam verildi işte: Kıyamete kadar tek ayak üzerinde
durmak
Tek bir yürek,
Tek bir hamle,
Bütün yeryüzünü tek gözle es geçecek kadar
tek başına...

Ölümü aştık
Bundan böyle hiçbir kıdem
göğsümüzü kabartacak kadar parlak olmayacak
Pasını anılarla sildiğimiz günahlar bile.
Demek daralmak aşkın sonu değil
Demek düştükçe kendimiz olacağız bu cehennemde
Demek ellerimiz her saniye biraz daha büyüyecek kadar
tanrıya aç
Kımıldasak yeryüzünün rengi değişecek demek
Bir çocuk koşacak,
Uçuşunu dizginlemeyecek hiçbir kuş
Bütün yokuşların ibresi hedef tahtasına vuracak...

Ah ölürdüm ben, ölürdüm daralsaydım bu çemberde
Kendimi döndürdükçe 12'den vuruldum
Kim vurulmadıysa oyunda mızıkçılık etmiştir
Yazık etmiştir çoğalan ayaklarına
Hangi yönde kaybolduğumu bildirmeyin sakın
Bırakın unutulsun bir çölde ayak izlerim
Nasılsa fırtınalar kendi adını vermiştir aştığım patikalara
Her serapta rastladığım işaret okları
Tanrıyı da yanıltmıştır

Siz iyisi mi
yeni ve epey şiddetli bir deprem sonrası
her şeye sıfırdan başlayacak bir dünyada
öncesiz masallar uydurun
Kimse bilmesin ama
gerçeğin bir varmış bir yokmuş'tan geçtiğini
satır arasında bir atımlık umut sakladığını yorgun
prenseslerin.

Daralmak, ah bir ölümsüzlük işareti sanki
Çizildikçe kalbimin sol yanı kanıyor.

XIV.

Kıyamet mi kopmuştu aşk ortadan kaybolduğu an?
Öyle mi dediniz gerçekten?
Tanrı kendisini sınadı demek.

Bize ne mi kaldı miras?
Hem de cehennemden sonra?
Ne olur güldürmeyin, bir iblis gıdıklıyor kalbimi.

Hesapta sıfırlanacaktı her şey
-ne gecenin karası, ne gündüzün beyazı-
Yeni bir renk cümbüşü emrimize amade
Buydu en harbî sözü şeytanın
İnandık da aşkın bir adımı arttı mı?

Altta cehennem alevi yükselirken biz aşka rastlayacaktık
Kuytusuz, hesapsız, sınavsız sevecektik sevdiğimizi
Güzellik mi? Kırılısın aynalar
İki el birbirine değdiği an yeni bir sözlük kendisini
inandıracaktı
Ah, demek caydı gitti
Bir sonraki sayfayı açmaya çekindi kraliçe

Vur, daha ne duruyorsun kalbime gücün yettiğince
İşte bir mahşer hesaplaşması şimdi, gün o gün
Sokakta saatlerce bekledim de takvime yeni bir yaprak mı
eklendi?
Soylu şarkılar mı büyüdü kapında bir gitar çıldırıp
dururken?
Frensizim, boşandı bütün aklım, vur daha ne duruyorsun
kalbime

Aşkı anlatmaya kalktım da bir çocuk ağladı yanımda
Bütün acıklı filmlerin özetini gözlerine yüklemiş
Yırtınıp durdu ağzında mızıkası
Hani sen çok severdin hüzzam faslını
Bizim de bir izimiz olsun dünyada,
Geçilen sokaklar pişman olacağımız anılarla dolmasın
Bir durak, bekleyişi anımsatmasın hiç,
otobüsler kıvıltısız av örneği olmasın...

Aşkın seyri buysa neden yenildik?
Ne olur vur kalbime, unuttuğum bir yanlışı varsa kanatsın
içimi

Naçar geçerim bu ıssızlıktan, bir ıslık kardeşim olur geçer
benimle
Bir ıslığa âşık olmanın derdi büyütür içimdeki ormanı
Dallarım yayılır, görmezsin,
Ormanın fısıltılı öfkesi apansız keser yolunu

Ne mi kaçırdın? Bir ömür ardında seçirdi durdu
Yakıştıramadın, güzelliğini yansıtamazdı o ayna
Neden mi her şey kırık, paramparça şimdi?
Bir ormanın deli ezgisi çoğaldıkça titriyor aşk
Aşk sıtımali artık, gücendirmiyor ardında bıraktığı masalı
Haydi vur kalbime, yakışsın yakışacağı kadar ihanet
Nasılsa küllendi kırk yıllık öfkeler, yeni delirmeler icat oldu
Sen de katil kervana, farkın neydi haramilerden de ben
anlayamadım?
Vur haydi, hırsından yeni bir parıltı doğsun
Bir çocuğa ad koyar gibi için ferahlasın unutuldukça ben.

XV.

Hayat kusursuz bir hiledir
Ne zaman ki gökyüzünde kendi yıldızımız vals yapar
Ne zaman ki bir düşü severiz körkütük
Tanrı özür diler anılardan
Kalbin göğe erer.

Hiçbir yerde değilsin
Ne yapayalnız bulutlarda beyaz
Ne uzak denizlerde kırık tekne
Adsız bir şarkıya ıslık yetiştirmeye çalışan garip yolcu...

Göçmen bir kuş olarak konakladığın yüksek binaların
arasından
Pervanesi kopmuş bir pırpır uçağı gibi geçip gidiyorum

Avutmuyor ruhuna değip kaçan sözlerim
Bir aşk için en fazla ölünür oysa
Başka bir şey gelmez elden.

Kimse ikinci kez eğilmekten gocunmuyor artık
Birincisinde zaten kulak zarı yırtıldı gençliğin
-herkesin kendi kalbine sağır olması bundan belki-
Kestanesi çizildi devrimin
Ya herru, ya merru!
Tak tak, takır takır sağlanıyor hakkaniyet

Biz kendimizi niçin çok sevmiştik?
Sevmiş miydik, bir de o var
Mutlaka anımsayan çıkar denizin en ufkundaki o mucize
tekneyi
Bir deryaya mehtapta kafa tutmak kimin haddine?

Yas ilan ettik kendi ellerimize
Geçmişe tutunmak, geleceğe sarkmak yasak
Her şey mor renkle ikame edildi
Alnımız da mor, kalbimiz de
Cebimiz de, cüzdanımız da, cibilliyetimiz de!

Ah kendi kafamda kırdığım dibi mor şişe
Biraz dellenip yollara düşmek miydi bütün mesele
Dağları delmek miydi
Çöldeki her serap aşk mıydı?

Yüz kupona kukusundan şeftali kokusu yayılacak
mankenlerin
Elini şeyinden ilk çeken namuslu sayılacak!

Herkesin duası dilindeki tüy kadarmış
Kimse burnundan veresiye kıl aldırılmazken
Bir aşk eksikti bu hengâmede!

Belki de, gerçekten, aşk eksikti

GERİ GELEN MEKTUPLAR

-Ah öncesiz aşklar, kıvıldaıtmaz ruhunda macera bekleyen
o salıncağı,
düşersin, rüzgar el verir şeytana; susarsın, ömür kuş gibi
geçer.

Çarp kapıyı öyleyse, hiç yaşanmamış gibi o yalnızlık, serseri
bir kurşun dokunup da biçmiş gibi bu kaftanı. Kuşkuları
ertele, ne yaparsa yapsın bir aşkı yaşatmak için deli-divane
olmuş o ser; sanki bilmeyeceksin gözlerinde izi kalmış
ahtapotu, bu denizde hiç yaşamamış sayacaksın senden
kıyıya vuran yunus kederlerini. Kimsesizlik nasıl her geçen
gün daha da büyür, neden geçmez yalnızlığın sırtına
nişanladığı kırbaç izleri, hangi susuzluk aşkın kuraklığına
meydan okuyabilir; ertele, durmadan ertele hiç
tasarlanmayacak büyüü, gözlerin şaşakalsın gözlerimdeki
telaşa, yırtıcı bir doğan havalansın, insin, kıyamasın içinden
taşan kelimelere...

-Peşimde kendi ayak izlerim, o ikinci ben takipte, gece olmuş, bekçi düdükleri, sirenler, bir sarhoş izmaritinin kendi halinde yanması ve onu karanlığa merakla nakşeden yaşlı dilenci. Bunca yalnızlık ortasında sen yoksun, biliyorum, benim sana, senin bir başkasına gönderdiği o yanıtız mektuplarda büyüme aşkın karmaşası. İki mevsim arasında kalmış bir firari ay, eylül belki, sarartmadığı yapraklardan anlıyorum. Bir yılanın dokunamadığı öykü bu: Beklemek...

-Her sabah böyle başladı, uykunun aşkla bölündüğü, aşkın ise bölünemeyecek kadar çaresiz olduğu bir sonuçla:
Yenilginin kime ait olduğu belirsiz bir serüvendi kuşkusuz, geçip giden yolları saymazsak. O yollara bıraktığım gül yaprakları sayesinde anladım nerede kaybolduğumu. Geri dönmemeyi ben seçtim, ileride kimsenin bulunmadığını bile bile; oysa bu sıratın ortasında, yüzyılı bulutlarla geçmiş bir keşişin güneşe rastladığı anki sevincini yaşamalıydık. Kuşku dolu bakışlarla gözledin yıllar boyu, hep mesafeli, uzak, tanımsız. Bir çocuğun o masalı çıldırısıya özlediğini farkedemedin, senin masalın kadar imkansız diye.

-Gözlerindeki o tabloyu açıklamaya kalksam, bir çift yalnız
üveyik küser birbirine, marazî sözler düşer dilimden;
yakışmaz, uzak kalır aşkın okları. Oysa hedefi aynada
nişanlayan acemi bir avcıdır kalbim; uslanmaz görürsün,
yıllar koşar adım geçer, biz geride kalan ize yanarız.
Zamanla başkalaşır içinde gününü bekleyen o tayfun da;
Nuh belki aşk yüzünden vurdu gemisini dağlara, hiç
açıklandı mı bu, işte öyle gizemli ve keşfedilmemiş bir şiir
olarak kalacak yaşadığımız.

-Son kez seslenmişti derviş: Dışarıda çoğalan bir uğultu, içeride yitip giden ses; her şey başlangıçtaki anlamsızlığına, aşk öncesine ulaşmak için çırpınıp duruyordu. Bir boşluğu yaşamak ve o boşlukta tutunup kalmak adına ninniler söylendi, marşlar bestelendi. Kimse uçurumun dibinde bekleyen ejderhanın iştahını fark edemedi, tanrı bile. Dervişin kulağımıza fısıldadığı uyarıyı unutmak için yarışa kalkıştık, en önden gidenimiz için sonradan yaktığımız ağıt da sarsmadı kalbimizi. Neden mi mutsuzduk, neden mi aşkı unutmak için erteledik bunca yaşanmış şeyi, yaprakların dökülmesindeki kederi unutuşumuz, bir bebeğin gülümsemesindeki büyüü kötüye yormamız, içimizdeki şeytanı hep ön cepheye sürmemiz neden mi? Niçin mi hiçbir şey başlangıçtaki kadar saf ve aşkla dolu değil?

Belki, hatta hiç kuşkusuz, tanrı şifreyi unuttu.

İstanbul, 1995-1999